

bezvadným; nss nemůže se však pouštět do řešení věci správnosti závěru toho.

Z dekretu školského odboru civilní správy Podkarpatské Rusi z 20. října 1925, kterého se obě strany dovolávají, je zřejmo, že se jím st-lce vzhledem k tomu, že v měsíci červnu 1925 nabyla předepsané kvalifikace pro ruční práce a následkem toho byla od 1. září 1925 jmenována zatímní učitelkou ženských ručních prací v Jasině, »započítává do služebního postupu i pro výměru pense ke dni 1. září 1925 podle ustanovení zákona z 13. července 1922 č. 251 Sb. polovina doby odsloužené v hodnosti výpomocné literární učitelky při církevní škole v Bohdaně-Vovče od 18. listopadu 1920 do 31. srpna 1925, t. j. za dobu 4 roků, 9 měsíců, 12 dnů, celkem 2 roky, 4 měsíce, 21 den«. Zákon, jehož se cit. dekret dovolává, t. j. zákon č. 251/1922 Sb., stanoví v čl. IX, že »..... doba odsloužená v substituci se všem jmenovaným učitelům započítává do pense, do postupu platového i pro definitivní ustanovení bez určitého místa, jakmile budou ustanoveni na některé volné místo definitivně nebo zatímně zřízené«. Jestliže tedy cit. zákon mluví výslovně též o zápočtu odsloužené doby i pro ustanovení definitivní, kdežto dekret školského odboru civilní správy Podkarpatské Rusi z 20. října 1925, ač se tohoto zákona dovolává, započítává dobu 2 roků, 4 měsíců, 21 dne st-lce se zřetelem na její jmenování zatímní učitelkou ženských ručních prací výslovně jen pro služební postup a výměru pense, nikoli však pro definitivní její ustanovení a další postup v tomto definitivním ustanovení, nelze uznati, že by závěr žal. úřadu, že st-lce nebyl tímto dekretem povolen zápočet pro postup její v poměru definitivní učitelky a že povolený zápočet byl konsumován platovým zařazením a postupem v poměru jejím jako učitelky zatímní, byl nelogickým nebo jinak vadným. Z toho vyplývá, že když st-lka ve služebním poměru definitivní učitelky do 30. června 1930 neztrávila skutečně tříletou lhůtu v § 7 odst. 2 zákona č. 104/1926 Sb. stanovenou, ani jí nebyla do této lhůty v tomto poměru započtena jiná doba, že je námitka její, že vyhověla podmínkám cit. paragrafu již dnem 1. července 1930, resp. že již v roce 1925 nabyla práva z dekretu, civilní správy Podkarpatské Rusi na zápočet doby nejméně 2 roků, 3 měsíců, bezdůvodnou. — —

Č. 12.858.

Živnostenské právo: I udílení rad a spisování náčrtků nebo vzorců úředních podání tvoří podle dekr. dvor. kanceláře ze 16. dubna 1833 č. 59 sv. 61 Sb. z. pol. složku činnosti veřejných agentů, jde-li o činnost provozovanou s úmyslem docílití nějaký hmotný prospěch.

(Nález z 14. dubna 1937 č. 17.695/34.)

Věc: Dr. Josef R. v Roudnici n. L. proti rozh. zem. úřadu v Praze z 21. března 1934 o přestupku provozování veřejné agencie.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Trestním nálezem okr. úřadu v Roudnici n. L. z 5. srpna 1933 byl st-l, vrch. fin. rada v. v., odsouzen podle min. nař. z 30. září 1857

č. 198 ř. z. k pokutě 200 Kč, po případě k trestu vězení v trvání 14 dnů, poněvadž v dubnu, květnu a červnu 1933 v 5 případech, v nálezu tom uvedených, poskytoval za plat právní porady a spisoval podání k fin. úřadu, aniž měl k tomu potřebného oprávnění.

Odvolání, jež st-1 z nálezu toho podal, žal. úřad nař. rozhodnutím nevyhověl, doplnil však napadený nález potud, že ve st-lově inkriminovaném jednání spatřuje skutkovou podstatu přestupku dvor. dekretu ze 16. dubna 1833 č. 59 Sb. zák. pol.

O stížnosti podané na toto rozhodnutí uvážil nss toto: — —

Ve věci samé byl st-1 uznán vinným přestupkem předpisů dekretu dvor. kanceláře ze 16. dubna 1833 č. 59 sv. 61 Sb. zák. pol., jehož se dopustil tím, že nemaje předepsané koncese, provozoval veřejnou agencii, v dekretu tom upravenou. St-1 popírá, že činnost jemu za vinu kladená spadá do rámce činnosti, jež je podmíněna propůjčením koncese podle dekretu dvor. kanceláře z 16. dubna 1833 dv. č. 8782. Bylo proto zjistiti, jakého druhu jsou činnosti, jež podle tohoto, dosud nepochybně platného právního předpisu (srov. Boh. A 2783/23, 5738/26, 10.502/33, 11.699/35), jsou vyhrazeny veřejným agentům. Podle bodu 6 cit. dekretu dvor. kanceláře jsou veřejní agenti oprávněni nabízet se ke všem záležitostem (Geschäfte) a za smluvený plat prováděti záležitosti, jež podle platných zákonů nejsou vyhrazeny osobám jiným. Předpis tento sluší beze vší pochybnosti čísti v souvislosti s bodem č. 1 cit. dvor. dekretu, kde se přiznává každému svoboda, aby ve svých záležitostech (Geschäfte) sám se zastupoval nebo jinými osobami podle vlastní své volby se dal zastupovati, nepožadují-li zákony výslovně zastupování osobami k tomu oprávněnými. Již tato souvislost ukazuje, že prováděním záležitostí (Geschäfte) je míněno zastupování osob jiných v jejich záležitostech a že veřejní agenti jsou myšleni jako autorisovaní zástupci ve všech věcech, jež nejsou vyhrazeny jiným zvláště kvalifikovaným zástupcům, jako na př. advokátům. Ale i genetická souvislost instituce veřejných agentů s institucí dvorských agentů, na jejichž místo podle bodu 3 cit. dekretu veřejní agenti vstoupili, nasvědčuje tomu, že hlavní funkcí veřejných agentů bylo zastupování osob jiných, neboť podle instrukce pro dvorské agenty vydané dvor. dekretem ze 4. října 1798 (Rothův úplný výpis ze všech zákonů v království Českém koncem 18. stol. platných, heslo Hofagenten) je vlastní funkcí (eigentliche Bestimmung) těchto agentů poskytovat pomoc těm, kdož své záležitosti ve věcech politických nebo nesporných sami obstarávat nemohou nebo nechtí Výklad tento potvrzuje i dekret dvor. kanceláře z 5. února 1847 dvor. č. 24.671 (provinciální sbírka zákonů království Českého na rok 1847 č. 91), kde se výslovně praví, že veřejní agenti jsou podle svého pověření výhradně oprávněni zastupovati strany před úřady ve všech záležitostech, jež nejsou platnými zákony vyhrazeny osobám jiným.

Kdyby funkce veřejných agentů se omezovala jen na zastupování jiných osob v jejich záležitostech, nebylo by zajisté možno v činnosti st-li za vinu kladené, pokud záležela toliko ve spisování náčrtků nebo vzorců úředních podání, nalézti neoprávněný zásah do činnosti vyhra-

zené veřejným agentům. Než podle cit. dekretu dvor. kanceláře se neomezují funkce veřejných agentů na jednání jménem zastoupené strany. Jak již bylo poznamenáno, vstoupila podle bodu 3 dekretu dvor. kanceláře z r. 1833 veřejná agencie na místo institutu agentů dvorských (Hofagenten) a sluší tedy zato míti, že na agenty veřejné přešly i jiné funkce agentů dvorských než zastupování stran před úřady a pod. Podle § 5 instrukce pro dvorské agenty vydané dvor. dekretem ze 4. října 1798 náleželo k funkcím (Bestimmung) agentů dvorských i mimo případy, kde se nějaká záležitost projednává před nějakým úřadem, u d í l e t i r a d y každému, kdo se s ním v nějaké záležitosti chce poraditi. I pouhá poradná činnost tvořila tedy složku povolání agentů dvorských. Že pak tato poradná funkce přešla na veřejné agenty, plyne nejen z předpisu bodu 3 dekretu dvor. kanceláře z r. 1833, podle něhož veřejní agenti vstoupili na místo institutu agentů dvorských, nýbrž i z ustanovení bodu 6 tohoto dekretu, podle něhož veřejní agenti jsou oprávněni otevřítí »informační kanceláře« (Auskunfts-Bureaux), takže i udílení rad a tím spíše i spisování náčrtků nebo vzorců podání úředních je vyhrazeno veřejným agentům, pokud ovšem činnost tato je vykonávána jako povolání nebo trvalé zaměstnání. Nebylo by tedy možno st-le viniti z neoprávněného zásahu do funkce veřejného agenta, kdyby se byl omezil na pouhé příležitostné udílení rad, byť i ve formě sepsání náčrtku neb vzorce úředního podání. Neboť k pojmu »veřejného agenta« náleží zcela nepochybně p r a v i d e l n é provozování funkcí veřejného agenta, a to, jak z bodu 6 cit. dekretu dvor. kanceláře patrno, za plat (Gebühren). Plyne to již z toho, že funkce veřejného agenta je zřejmě míněna jako povolání. Funkce veřejného agenta je tedy podmíněna koncesí jen v tom případě, když jde o činnost pravidelnou a k dosažení hospodářského prospěchu směřující, tedy o činnost výdělečnou, čili když činnost tato má známky zaměstnání provozovaného po živnostensku.

Z toho, co bylo právě vyloženo, plyne, že není důvodnou námitka stížnosti, že porady, jež st-l nějakým osobám udělil, neměly povahu právní, neboť na této okolnosti podle svrchu zjištěného pojmu veřejné agencie nezáleží. Z téhož důvodu je bezdůvodná také námitka st-lova, že se k pracím veřejného agenta nikdy nenabízel, neboť ani tato okolnost není pro pojem veřejné agencie rozhodná, ježto stačí, byla-li funkce veřejného agenta skutečně vykonávána. Z podaného vymezení pojmu veřejné agencie vyplývá, že funkce veřejného agenta neomezuje se na zastupování stran před úřady, čímž padá i námitka st-lova, že neobstarával cizí záležitosti v bezprostředním styku s úřady.

Činnost st-li za vinu kladená spadá tedy podle své povahy do rámce činnosti veřejných agentů vázané na úřední koncesi. Záleží pak již jen na tom, zdali st-l tuto činnost provozoval po živnostensku, tedy pravidelně a s úmyslem výdělečným, což žal. úřad vzal za prokázáno. St-l v té příčině ovšem namítá, že šlo v období 3 měsíců pouze o tři ojedinelé případy. Tvrzení toto je však v rozporu se spisy, neboť v trestním nálezu prvě stolice, na nějž žal. úřad výslovně poukazuje, bylo zjištěno 5 případů, kteréžto zjištění má také plnou oporu ve spisech.

K námitce st-le, že v případech Růženy M. a Františka G. žádné činnosti nevyvíjel, nemohl soud hleděti, ježto námitka tato v řízení správním vznesena nebyla a je tedy v řízení před tímto soudem nepřípustná (§§ 5 a 6 zákona o ss.). Usoudil-li pak žal. úřad z těchto 5 případů, že činnost st-lova měla ráz pravidelnosti, nelze tento jeho úsudek uznati za nelogický.

Při posuzování výdělečné povahy st-lovy činnosti je pak nerozhodné, zda st-l fakticky z této činnosti vskutku dosáhl nějakého čistého zisku, což st-l popírá. Podle ustálené judikatury tohoto soudu ve věcech živnostensko-právních, kde běží o tutěz otázku, je znakem výdělečnosti úmysl docílit z provozované činnosti nějaký hmotný prospěch. V tom směru však st-l sám doznává, že úmysl jeho směřoval k tomu, aby z výtežku činnosti jemu za vinu kladené kryl svoji režii. Nikde však ani během řízení správního netvrdil a také ve stížnosti k tomuto soudu podané netvrdí, že by byl touto režii mínil jen náklady spojené s provozováním té činnosti, pro niž byl odsouzen, naopak šlo tu zřejmě o režii celé jeho výdělečné činnosti, do níž spadal zejména i provoz jeho svobodné živnosti revisní kanceláře pro účetnictví. Pak ale nelze nalézt nezákonnost v tom, že žal. úřad i inkriminovanou činnost st-lovu kvalifikoval jako činnost výdělečnou.

Č. 12.859.

C e s t y: Nutná komunikační potřeba cesty, jež je jedním z předpokladů založení veřejnosti cesty podle zákona č. 46/1864 z. z. čes., může za okolností býti dána i tehdy, když témuž komunikačnímu účelu slouží jiná veřejná cesta delší.

(Nález z 14. dubna 1937 č. 1202/35-4.)

P r e j u d i k a t u r a: Boh. A 10.130/32, 12.225/35, 12.514/36.

V ě c: Obec Chrašnice proti rozh. zem. úřadu v Praze z 11. prosince 1934 o zveřejnění cesty.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: Usnesením obec. zastupitelstva v Chrašticích z 10. září 1933 byla pěšina vedoucí na severní straně velkostatku v Řetči, jehož vlastníky jsou manželé Václav a Kamila B., po parcele č. kat. 700/2 z obce Řetče směrem na Kozárovice a Zalužany prohlášena za pěšinu veřejnou. Odvolání, které proti tomuto usnesení podali majitelé velkostatku v Řetči, dnešní zúč. strana, bylo výměrem okr. úřadu v Písku z 10. května 1934 zamítnuto, a to v podstatě z toho důvodu, že při uvedené pěšině jde o komunikaci nutnou, ježto znamená proti řádné cestě mezi obcemi Řetčí a Touškovem při celkové délce pěšiny 614.15 m zacházku plných 304.15 m, tudíž skoro polovinu zveřejněné pěšiny. Dalšímu odvolání vyhověl zem. úřad v Praze nař. výměrem z 11. prosince 1934 a zrušil napadený výměr okr. úřadu v Písku pro nezákonnost, při čemž v důvodech uvedl, že pro veřejnost cesty chybí v daném případě